

Garamszegi István (1955–2021)

Tisztelt Gyászoló Család, Hozzátartozók, Barátok, Kollégák!

Mély megrendüléssel fogadtuk a hírt, hogy egykori kollégánk, nyugdíjas munkatársunk visszaadta lelkét teremtőjének.

Garamszegi István 1955. november 9-én született Budapesten. Gyermekkorát Pomázon töltötte. Mint minden természetstereot, annak nagyszerűsége korán megragadta. Gyermekkorában Budapest környéke még nem a mai agyonmotorizált világ volt. Ha tehetné a ház körüli munkák mellett, szabadidejében az erdőt-mezőt járta, de volt, hogy kertjükben is foglyokat, fácskakat figyelt meg, etetett. Erdész és vadász szeretett volna lenni. Mivel a családban ilyen felmenői nem voltak, nagynevű írók (Fekete István, Széchenyi Zsigmond, Kittenberger Kálmán és még sok kiváló vadász-író) könyveiből ismerte meg a természet és a vadászat rejtelmeit, földrajzi és társadalomismereti tudásának bővítése mellett.

Középiszkoláját – szülői tanácsra – a Szentendrei Ferences Gimnáziumban végezte, melyet soha nem bánt meg, noha eredetileg az erdészeti technikumba készült. Itt olyan kiváló tanárai voltak, akik az ember- és természetszeretetet egyaránt alázattal és mély tudással, emberséggel adták át.

A soproni Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Karára történő jelentkezését az egyházi gimnázium kiváló eredménnyel való elvégzése ellenére, „helyhiány miatt” kétszer is elutasították. Harmadik jelentkezése volt sikeres. Az eltelt két év alatt erdei munkásként dolgozott a volt Pilisi Állami Parkerdőgazdaságnál. Igazából itt ismerkedett meg az erdészettel, és az erdőn és az erdőből élő emberek mindennapjaival.

A várva várt egyetemi évek alatt kimagasló eredménnyel folytatta tanulmányait, az erdész hivatással és hagyománnyal való elköteleződés mellett. Az Egyetemen kapcsolódott be a vadászathoz is. Társaival több tudományos diákköri konferencián is sikerrel szerepelt. Lelkes tagja volt az Egyetem preparáló szakkörének.

Az egyetem elvégzése után, 1982-ben, a Borsodi Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság Telkibányai Erdészeténél helyezkedett el. A gyakornoki idő letöltése után fahasználati műszaki vezetőként, később ágazatvezetőként szolgált. Az itt töltött két év mindvégig meghatározó emlék volt számára, szívesen tért vissza Telkibányára és a zempléni erdőbe. 1984-ben került át az akkori Mátra-Nyugatbükki Erdő- és Fafeldolgozó Gazdasághoz, az Egererdő Zrt. jogelődjéhez, ahol 2019-ig, nyugállományba vonulásáig különféle beosztásokban és helyszíneken dolgozott: műszaki vezetőként, erdőgazdálkodási előadóként, erdészvezetőként, erdőgazdálkodási felügyelőként a Parádfürdői, a Gyöngyössolyosi és az Egri Erdészetben, valamint a Központban.

Egyéb tevékenységei, társadalmi munkássága is köthetők az erdészeti és természetvédelem területéhez. Gimnáziumi évek alatt kezdett el foglalkozni aktívan a madarászattal. Madárgyűrűző vizsgát tett, és a Magyar Madártani Egyesület megalakulása után, a Pilisi Helyi Csoport alapító tagja lett. A MME-ben mindvégig tag maradt.

Az Országos Erdészeti Egyesületbe 1977-ben lépett be. Ott különféle funkciókat töltött be: az Egri Helyi Csoport titkára (1994–1998, 2002–2006), az Erdőhasználati Szakosztály elnöke (2002–2006) és az Erdőhasználati Szakosztály titkára (2006–2018) is volt. 1991-től vezetőségi tag az Egri Életfa Környezetvédő Szövetségben, 2001-től tagja az Egri Kárpát Egyesületnek.

1994-ben természetvédelmi szakmérnök képesítést szerzett Sopronban.

Óradóként oktatási tevékenységet végzett az Eszterházy Károly Tanárképző Főiskolán (1993–2005) és az Egri Kereskedelmi, Mezőgazdasági, Vendéglátóipari Szakközépiskolában (2013–2015) erdészeti és vadászati ismeretek című tárgyban.

Legaktívabb szakmai munkássága az Egri Erdészethez kötődik, melyet húsz éven át, 1993-tól 2013-ig vezetett. Ennek az időszaknak az elejére esett a kárpótlások lezárása, az új erdészeti, természetvédelmi és vadászati jogszabályi környezetben való erdőgazdálkodás gyakorlatának kialakulása. Erdészvezetői beosztásában az erdő, a természet és a tulajdonosok érdekeit szem előtt tartva, mindig segítette a működési területén etikusan tevékenykedő érdekelt feleket. Noha erdész szakemberként vallotta, hogy a szakma múltjának és jövőjének záloga a fahasználat, az erdőhöz való viszonyát és munkáját átitatta az erdei élőközösségek minden rendű és méretű alkotójának szeretete, melyet gazdag fajismerete is bizonyított. Korát megelőzve, jelentős lépéseket tett az örökérdő-gazdálkodás bevezetésében, melynek sikerességét számos erdőrezsletben és általa elkezdett kísérletek is bizonyítják.

Az erdők hármass rendeltetésének képviselése más téren is megmutatkozott munkája során. Az Egri Kárpát Egyesülettel együttműködve, szívén viselte az erdei házak megőrzését, felújítását. Erdészvezetői működésének idejére esett a természetszeretők körében ikonikussá vált Guba-ház újjáépítése is. Szabadidejében maga is szívesen járta a hazai tájakat és a Kárpátok vadregényes hegyeit egyaránt.

Az erdők szeretete mellett talán egyik legfőbb szívügye volt a határon átnyúló, Kárpát-medencei szakmai kapcsolatok felvétele, ápolása. A határok átjárhatóságával, a lehetőségek bővülésével, nemzetiségre való tekintet nélkül is igyekezett a kapcsolatokat építeni, ápolni, elsősorban Szlovákia, Kárpátalja és Erdély irányába. Széles ismeretségi körének is köszönhetően számos tanulmányút szervezésében vett részt Magyarország különböző tájain és az említett szomszédos országokban, de később Ausztriát és Bulgáriát is érintve, legyen szó az Egri Erdészet, az Egererdő Zrt., az OEE szakosztálya vagy éppen az Erdélyi Műszaki és Tudományos Társaság keretei között tett utakról.

A térség erdei kitörölhetetlenül magukon viselik munkájának lenyomatát, ezzel örök emléket állítva a gondos erdőgazda, az elhivatott erdész és természetvédő ember számára.

Engem ért a megtiszteltetés, hogy 2006-ban követhetem Őt az OEE Egri Helyi csoportja titkári tisztségében és enyém a fájó feladat is, hogy most elbúcsúzzak tőle.

Kedves Garam! Isten kísérjen utadon az égi erdőségekben, nyugodj békében! Erdész szokás szerint búcsúzva, Jó Szerencsét! Üdv az Erdésznek!

Dobre-Kecsmár Csaba

Dr. Kárpáti László (1948–2021)

1948. október 7-én született Budapesten. Testvérével, Zoltánnal együtt szerető családban nőtt fel. Szülei Ászáron voltak tanítók. Gyerekként életirányt adó élmény volt, hogy édesapja kántortanítósága révén több meghatározó történelmi vallás hitigazságait, szertartásait és énekeit is megismerhette, ezzel megalapozva széles körű műveltségét, melyben az egyházzene is részt kapott.

Az érettségi után, 1968-ban az Erdészeti és Faipari Egyetem Erdőmérnöki Karára iratkozott be, ahol 1973-ban erdőmérnöki diplomát szerzett. Már tanulmányai során eljegyezte magát a madarak világgal. Diplomamunkájának témája *A Sopron környéki kocsánytalan tölgyesek madárvilágának vizsgálata* volt. Hallgatóként komoly szerepe volt abban, hogy a soproni diákhagyományokba visszatérhetett a walden és a valétakorsó, az akkori idők aczéli kultúrpolitikája ellenében külsőségeiben is újjáéledt a selmeci bursch, a soha el nem vesző erdészösszetartás.

1978-ban erdészeti növényvédelmi szakmérnök lett Sopronban, ahol tanulmányait az *Adatok az erdei fülesbagoly táplálkozásbiológiájához* című szakdolgozattal zárta le. 1982-ben „*Summa cum laude*” minősítéssel kapott egyetemi doktori címet a József Attila Tudományegyetemen, *A Fertő-táj és a madárvilág kapcsolata 1972–80 között* című dolgozattal. 1997-ben a Soproni Egyetemen a PhD fokozat következett. 2003-ban a halászati szakmérnöki képesítés a *Vizes élőhely-rekonstrukció a Hanságban* című munkával. 2004-ben a Nyugat-Magyarországi Egyetem címzetes egyetemi tanára lett.

Kárpáti László – szülői örökségét – karizmatikus tanítói elhivatottságát 1975–1991 között az Erdészeti és Faipari Egyetem Erdővédelemtani Tanszékén kamatoztatta. Erdőmérnök kollégáim többsége itt, pontosabban az Egyetemen találkozott vele először. Sok hallgató itt kóstolt bele mentorálásával a madarászatkodás ízebe, az elhivatottabbak már ornitológiai kutatóútjaira, a Fertőre és másfelé is elkísérhették.

Számtalan tudományos diákköri munka, szakdolgozat, diplomamunka és disszertáció konzulense és bírálója volt, rengeteg

vendéglőadás itthon és külföldön, sok-sok rangos természetvédelmi rendezvényen történő részvétel, ezek szervezése jellemzi fáradhatatlan szakmai munkásságát. Közigazgatási pályafutása 1990-ben kezdődött, amikor kinevezték a Nyugat-dunántúli Természetvédelmi Igazgatóság vezetőjének, 1991-ben a Fertő tavi, majd 1994-ben a Fertő–Hanság Nemzeti Park igazgatójának.

Tevékenysége eredményeként a Fertő–Hanság Nemzeti Park és a Nationalpark Neusiedlersee-Seewinkel az egyetlen közös, határon átnyúló nemzeti park lett Európában. Kiemelkedő érdeme, hogy a Fertő-táj világörökségi rangot kapott. Az erdőgazdálkodás gyakorlati munkáját segítette 1994–2002 között a Pilisi Parkerdőgazdaság Rt. Felügyelő Bizottságának tagjaként, majd 5 évig elnökeként. Elnökölte az Országos Erdészeti Egyesület helyi csoportját is. A természetvédelmi hatósági munkát, a természetvédelmi őrszolgálatot, a védett értékekkel való fenntartható gazdálkodást, az ökoturizmus fejlesztését, a természetvédelmi oktatás-nevelést, látogatóközpontok, erdei iskolák létesítését, s a védett területek tudományos kutatását irányította 20 éven át Győr-Moson-Sopron és 14 évig Vas megyében.

Felépítette Sarródon a Kócsagvárat, a nemzeti park európai hírű központját, ami úgy épült, hogy utaljon a Fertőre és az itt élő madarakra. Egyik része egy madártollra emlékeztet, a hosszú épület a sarródi falusi főutcat szimbolizálja, aminek csak egyik oldalán álltak házak, mert a másik oldalán a víz, a sarródi kikötő volt.

Az őshonos, magyar háziállatok megmentésében, itteni meghonosításában a magyar szürke szarvasmarhát és házi vízibivalyt tenyésztő egyesületek vezetőjeként is komoly szerepe volt.

Nemzetközi jelentőségű a Fertő tavi Bioszféra Rezervátum és a Fertő–Neusiedlersee Kultúrtáj, a Világörökség szintén közös része. Kiváló érzékelő haladt előre a természetvédelem és a gazdasági-társadalmi szükségességek közötti keskeny ösvényen, az igazán kényes egyensúlyt igen gyakran az ő döntése alapján maradt, maradhatott meg.

A gyakorlati munka mellett tagja lett a Magyar Tudományos Akadémia Köztestületének. Először a Konzervációbiológiai és a Gyepgazdálkodási Bizottságokban tevékenykedett, később a Természetvédelmi Albizottságot irányította. 1990–1994 között önkormányzati képviselőként vezette Sopron Megyei Jogú Város Önkormányzatának Környezetvédelmi Bizottságát, emellett tagja volt a Győr-Moson-Sopron Megyei Közgyűlés hasonló bizottságának is. 4 éven keresztül volt elnöke az Euregio West/Nyugat-Pannónia EU RÉGIÓ „Környezetvédelem-Természetvédelem-Vizek” Munkacsoportjának.

Ászár és Sarród községek, Sopron város díszpolgárukká választották. Munkásságát számos kitüntetéssel ismerték el. A teljeség igénye nélkül: Győr-Moson-Sopron Megye Közgyűlése 1993-ban *Gróf Széchényi Ferenc*-díjjal tüntette ki. Ausztria kormánya 1994-ben *Az Osztrák Köztársaságtól Arany Érdeméremmel* tisztelte meg. 2000-ben *Pro Silva Hungariae*, 2003-ban *Pro Natura* és 2007-ben *Vásárhelyi Pál*-díj. Szakmai elis-

merései sorát gyarapítja a Magyar Madárta-ni Egyesület *Chernel István*- és az Országos Erdészeti Egyesület *Bedő Albert*-emléké-érme is. 2004-ben a Köztársasági Elnök adta át neki a Magyar Köztársasági Érdemrend Lovagkeresztje kitüntetését.

Feleségével, Anikóval – akivel 1975-ben kötött házasságot – nevelték fel 3 gyermeküket, Borbálát, Dorottyt és Bélát. Az egyetem kollégiuma után 30 esztendőn át laktak Brennerbányán, a Soproni-hegységben, majd 2008-ban egy tanyát építettek Sarródon, a Kócsagvár mellett. Azóta itt éltek nyugdíjasként, rengeteg virág, fa és állat között. Állandó „ökológiai válófélben”, ahogy Laci mesélte, mert Anikó az erdőt és a hegyet szereti, ő pedig a pusztát és a Fertőt.

Kedves Laci!

Amikor Szent László király napján szendvéseidőtől megszabadulva, a te mennyei Atyádhoz térve befejezted földi életedet, lel-künkbe, emlékezetünkbe, szívünkbe költöztél. Hitted a Teremtőt, művébe, a természetbe vetett hited mozgatta egész életedet. Azért, hogy most itt állhatunk és a Fertő–Hanság Nemzeti Park munkatársainak mondhatjuk magunkat 99 társammal együtt, mindenekelőtt neked tartozunk hálával. Hogy most innen Mexikó-pusztáig nem nagy tábla kukoricát címereznek, és nem vegyszerezett gabonát ringat a pusztai szél, hanem a tó és az azt körülvevő sztyepp közel húszezer éves őseredetét a ma emberéhez hajlító módon nyugszik pazar fényekkel a Nap, szintén neked köszönhetjük.

Jól tudom, hogy nem az egyetlen vagyok, akinek életét visszavonhatatlanul befolyásolta személyed. 1998. október 23-án kb. 9 óra körül tettem le a telefont, amiben azt kérte, hogy gondolkozzak el a nemzeti parkról, mint következő munkahelyemről. Szerencsésnek mondhatom magam, mert igent mondtam és azt követően irányításod alatt, később együttműködéseddel a természetvédelem hatósági munkáiban dolgozhattam, de erdészkedhettem is, ami nekem szakmai és személyes indítatásból is nagyon fontos lehetőség volt.

Vezetőként azt tanultam tőled, hogy kell cél, amiért dolgozunk. Neked mindig volt: hol egy vizes élőhely-rekonstrukció, egy védett földterület megszerzése, egy könyv szerkesztése és még sok-sok más. Irigyeltem azt, hogy mindenféle emberrel megtaláltad a hangot, és ha vezetőként lépned kellett, mindig tudtad a megfelelő időpontot. Azt is megtanultam, hogy a körülöttünk élő embereket meg kell ismerni, jó, ha tudjuk örömeiket-gondjukat, a felmenőiket, hogy mit és hogyan dolgoznak, mik az erősségeik. Sokra tartottad az adott szót, a betyárbecsületet is.

Hitünk szerint Te már átkerültél a jó oldalra, oda, ahová a boldogok kerülnek. Mi tudjuk, hogy e hely létezik, és hisszük, hogy a búcsúnk csak átmeneti.

Babits Mihály szavaival búcsúzom, és hiszem, amit írt:

„Segíts! Te már mindent tudsz, túl vagy mindenem, okos felntől!”

Te jól tudod, mennyi kínt bír el az ember, mennyit nem sokall még az Isten jósága sem, s mit ér az élet...

S talán azt is, hogy nem is olyan nagy dolog a halál.”

Kedves Laci! Nyugodj békében az örök életben!!

Kulcsárné Roth Matthea

Kovácsné Schulteisz Margit (1954–2021)

2021. június 6-án egy, az állami erdőgazdálkodás szempontjából meghatározó jelentőségű életút zárult le: Kovácsné Schulteisz Margit, Manyi a Gemenc Zrt. nyugállományú gazdasági vezérigazgató-

helyettese elhunyt.

A Magyar Érdemrend Lovagkeresztjével kitüntetett néhai okleveles közgazda a magyar állami erdő- és vadgazdálkodás meghatározó stratégiai gondolkodója volt, halála nagy veszteség az ágazat számára.

Kovácsné Schulteisz Margit 1954. október 2-án született Alsónyéken. A közgazdasági szakközépiskola elvégzése után, 1973-ban került gyakornokként a Gemenc Zrt. jogelődjéhez, a Gemenci Állami Erdő- és Vadgazdasághoz, ahol egy évig tervezéssel, elemzéssel, pénzügygel és számvittel foglalkozott, a középiskolai elméleti tanulmányait széles körű gyakorlati ismeretekkel kiegészítve.

Mivel a szakterület iránti érdeklődése jóval túlnőtt a középfokú oktatás adta kereteken, ezért jelentkezett a Pécsi Tudományegyetem Közgazdaságtudományi Karára, ahová 1974 őszén felvételt nyert. 1978-ban végzett az egyetemen okleveles közgazdaként. A természet iránti érdeklődése már gyermekkorában, a Gemenci-erdő közvetlen közelében található szülőfalujában kialakult benne, ezért az egyetem elvégzése után visszatért az ágazatba, a Gemenci Állami Erdő- és Vadgazdasághoz, ahol 1991-ig üzemgazdasági osztályvezetőként, majd főkönyvelőként irányította a társaság gazdasági, pénzügyi és számviteli tevékenységét.

1991-ben munkahelyet váltott, de az ágazatot nem hagyta el. 1998-ig a Gyulaj Zrt.-nél, illetve annak jogelődjénél gazdasági vezérigazgató-helyettesként folytatta szakmai tevékenységét. Időközben több állami tulajdonú erdőgazdasági társaságnál látott el tanácsadói feladatokat, melyekkel a nehéz gazdasági és pénzügyi helyzetben lévő cégek reorganizációjában, helyzetének meg erősítésében nyújtott szakmai segítséget.

Lehetősége nyílt arra, hogy újra szülőföldjén tevékenykedhessen. A Gemenc Zrt.-nél 1998–2018 között gazdasági, pénzügyi, számviteli vezetőként, közel húsz éven keresztül vezérigazgató-helyettesi pozícióban látta el feladatait.

Szakmai tevékenysége során meghatározó döntéseket hozott az állami erdőgazdálkodás reorganizációjára érdekében, mindezek végrehajtásában kimagasló szerepet vállalt. Munkastílusa, fáradhatatlansága, előrelátó stratégiai gondolkodása szinte a teljes erdőgazdálkodási ágazatot befolyásolta.

Az erdőgazdálkodás társadalmi elfogadottságának emelésében, az erdészek munkájának tényyszerű megismertetésében nagy szerepet vállalt. Szívügyének tekintette az állami tulajdonú erdők közjóléti, közcélú funkcióinak bővítését, fejlesztését. Korszerű módon, integrált kommunikációs stratégiai elvek alapján irányította a Gemenc Zrt. médiakommunikációját, nagy hangsúlyt fektetve az erdőgazdaság természetvédelmi szemléletformálásának bemutatására.

Sokoldalú, érzékeny személyiségként közel álltak hozzá a művészetek is. Gazdasági vezérigazgató-helyettesként a számok és a statisztikák, kimutatások, grafikonok világából könnyen tudott váltani a természet szépségét bemutató kulturális térbe. Nevéhez fűződik öt csodálatosan illusztrált, reprezentatív kötet kiadása, számtalan további tudományos, művészeti kiadvány támogatása. Szívén viselte a Gemenc Zrt. nyári képzőművészeti alkotótáborait, ahol a képzőművészek számára a természet műtermében tette lehetővé munkatársaival együtt az alkotó szabadságot.

Manyi nagyon fontosnak tartotta, hogy a Karapancsai Kastély és Major szinte eredeti pompájában megmaradjon az utókor számára, ezért mindent megtett. A több évig tartó felújítási munkálatoknak nemcsak a gazdasági hátterét biztosította, hanem tevélegesen is irányította a kis- és nagykastély belső eredeti enteriőrjének kialakítását, a kiállítások megalkotását. Az erdőgazdaság pihenőházainak a belsőépítészeti megálmodásában is vezető szerepet vállalt.

Fontos volt számára a társadalmi felelősségvállalás eszméje is. Kiemelten támogatta a belső céges családbarát eseményeket, de például sokat segített a Bajai Hajómalom Egyesület céljainak elérésében, egy eredeti hajómalom megépítésében, és egy miniskanzen létrehozásában is. Nyugállományba vonulása után a jól megérdemelt pihenését töltötte Tamásiban található otthonában. Nyugodjék békében!

Gemenc Zrt.

Szabó Gábor Csaba (1960–2020)

Kiváló képességű, színes, vibráló személyiség volt. Az „egyetemi keresztségben” nyilván nem véletlenül kapja valaki az „Ideg” nevet. Egyetemi tanulmányait 1979 szeptemberében az Erdészeti és Faipari

Egyetem Erdőmérnöki Karán kezdte meg.

Bár Sopronba a biológia iránti érdeklődés vezette, hamarosan az erdőrendezés és informatika irányába fordult a figyelme. Amikor az egyetemisták többsége még fekete mágiaként tekintett a számítógépekre, ő már hallgatóként – Király László professzor vezetésével – a számítógépes erdészeti adatkezelés fejlesztésén dolgozott. Azon túl, hogy szenvedélyesen, szó szerint éjt nappallá téve, szinte habzsolta az őt érdeklő tudást. Sokak szerencséjére ezt megosztani is képes volt. Évfolyamtársainak, de a fiatalabb hallgatóknak is szívesen magyarázta el a misztikusnak látszó informatikai problémákat. A vele folytatott alkalmi, 1-2 órás konzultációk, logikus, kristálytisza magyarázatai sokszor felérték 1-2 hónapnyi informatika-előadással és gyakorlattal.

Az erdőmérnöki és a programozói/informatikai ismeretek gyarapítása végig kísérte egész életét. Erdőmérnöki diplomája 1984-es megszerzése után 8 évvel a szegedi József Attila Tudományegyetemen kézbe vehette programozó matematikus diplomáját is. Tudásvágya később sem csillapodott. Rövidre szabott élete során négy diplomát szerzett, amiket munkája során nagyon jól tudott hasznosítani.

Frissen diplomázott erdőmérnöként szakmai munkáját gyakornokként a Mecseki Erdő- és Fafeldolgozó Gazdaság Sellyei Erdészettől kezdte. Rövidesen az erdőgazdaság központjában kapott feladatokat. 1986-ban „átigazolt” az Erdőrendezési Szol-

gálat Pécsi Irodájához, ahol erdőtervezőként folytatta szakmai munkáját. Kollégái kedvelték, hiszen azon túl, hogy nyíltszívű, vidám, barátságos, társasági ember volt, szerette és jól el is végezte terepi, irodai és számítógépes munkáit egyaránt.

Egy új szakmai kihívás később Kecskemétre csábította, ahol az Állami Erdészeti Szolgálat Kecskeméti Igazgatóságán kapott állást. Itt elsősorban az elektronikus erdészeti adatállomány kezelésével bízták meg, de emellett erdőfelügyelői feladatokat is ellátott.

Többek között a lakiteleki Tőserdő tartozott felügyelete alá, s talán ott először tudta láttatni az erdők és a természet védelmével kapcsolatos elhivatottságát. Az idős erdők megóvását és a természetközeli módon való kezelésének fontosságát hangsúlyozta, miközben számos erdőt és ma is álló tölgymatuzsálemek százait mentette meg a fakitermeléstől Gőbölös Antal igazgató és kollégáinak segítségével.

Gábor bebizonyította, hogy nemcsak a hegy- és dombvidéki erdők sorsát viseli szíven, hanem a síkvidéki erdőgazdálkodásban is otthon érzi magát (már csak alföldi származása miatt is). Jó néhány, nemzeti parkok számára készített természetvédelmi kezelési terv létrejöttében játszott meghatározó szerepet. Különösen értékes munkája volt a *Gemenc–Béda–Karapancsa erdeinek természetvédelmi célú kezelési terve*.

A természetvédelmi erdőkezelés témakörében számos szakmai/tudományos publikációban működött közre szerzőként. Mindig vallotta, hogy az erdőgazdálkodás és a természetvédelem egymást segítő tevékenységek lesznek, ha a felek kölcsönösen megértik egymás céljait, s ráébrednek arra, hogy csak együtt tudják az erdők fenntartását magas szinten biztosítani.

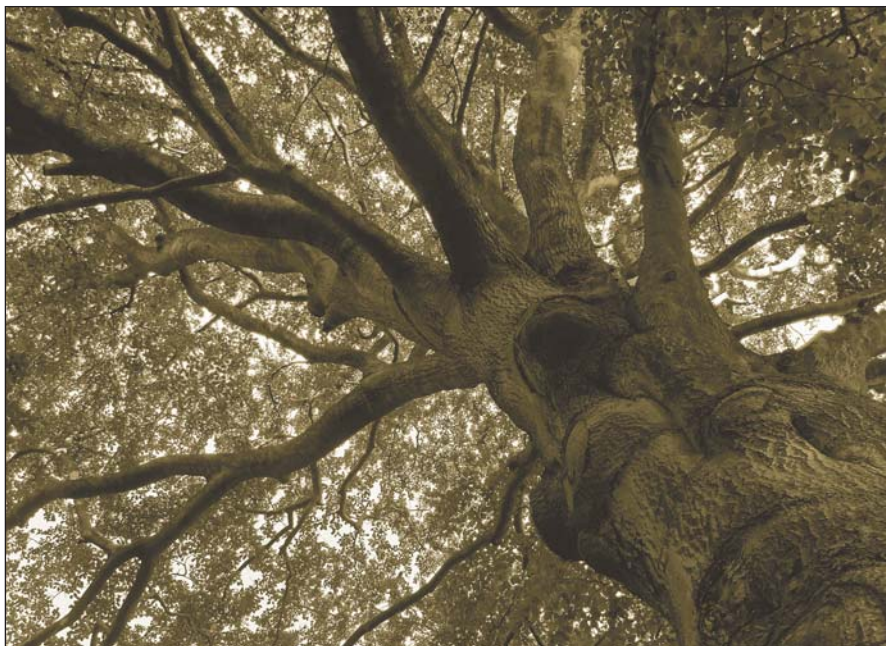
18 évet dolgozott (szinte mindvégig osztályvezetői beosztásban) a Kecskeméti Erdőfelügyelőségen, majd a családjával Szegedre költöztek. Szegeden a Kiss Ferenc Erdészeti Szakközépiskolában erdészeti informatikát tanított és erdőtervezési gyakorlatokat tartott. A diákok szerették, különösen a terepi gyakorlatait, ahol közérthetően és érdekfeszítően tudta átadni erdőtervezői tudását. A hétköznapi tanórákon kívül az iskolai alapítvány számos innovációs munkával bízta meg, melyek alkalmat adtak számára, hogy diákjainak a tananyagot túli ismereteket is átadhasson.

2011 novemberétől 5 éven keresztül az Alsó-Tisza-vidéki Vízügyi Igazgatóság főerdésze volt. Az ártéri erdőgazdálkodást is szívügyének tekintette, de elhatalmasodó betegsége már megakadályozta abban, hogy itt is kiteljesítse szakmai álmait.

Szakmánk sokat köszönhet Gábornak, hiszen számítógépes programfejlesztései jelentős mértékben hozzájárultak az Országos Erdészeti Adattár korszerűsítéséhez, erdőkezelési és természetvédelmi javaslatai, iránymutatásai pedig sokáig támpontot jelentenek majd jó néhány erdész és természetvédő számára.

Ha a földi létben nem is sikerült megtalálnia lelki békéjét, az égi nyugalmat minden kétséget kizáróan megszolgált. Nyugodj békében Ideg!

Dobrosi Dénes

Állítsunk szobrot Herpay Imrének!

Sikerrel járt a kezdeményezés!

Az *Erdészeti Lapok* 2020. márciusi számában, illetve az Egyesület honlapján ezzel a címmel jelent meg az eredeti felhívás. Ezúton örömmel tájékoztatjuk a támogatókat és az érdeklődőket, hogy a kezdeményezés sikerrel járt.

Mintegy 100 helyről érkezett pénzbeli támogatás a megvalósításra. Többségükben magánszemélyektől, de egy alapítványtól és több erdőgazdaságtól is érkeztek felajánlások. Ennek eredményeként összegyűlt a szobor megalakításához és felállításához szükséges összeg.

A szobor avatására 2021. szeptember 7-én 17 órakor kerül sor a Soproni Egyetem Botanikus Kertjében, a Lignum mellett, közel a Matematika Tanszék épületéhez. Az eseményre várjuk mindazokat, akik Herpay professzort szerették, tisztelték. A résztvevők tiszteletüket egy szál virággal fejezhetik ki.

Ezúton is köszönetünket fejezzük ki az önzetlen támogatóknak!

A szoborállítás kezdeményezői

OEE, SOE EMK, az 1982-ben, 1985-ben és 1988-ban valótalt erdőmérnök-évfolyamok

HASZNÁLJA TAGSÁGI KÁRTYÁJÁT!

Az Országos Erdészeti Egyesületben fennálló tagságot 2012-től tagsági kártya igazolja. Az OEE-kártya tulajdonosa egyre több kedvezményt vehet igénybe a különböző vásárlási lehetőségektől kezdve a vadászházi szállásokig. Az aktuálisan elérhető kedvezmények listája a www.oee.hu oldalon olvasható, évente egy alkalommal az *Erdészeti Lapok* is közli.

Az Egyesület vezetése a kártya használatára biztat minden egyesületi tagot! A kedvezményrendszer igazi értékét, minél szélesebb körű elfogadottságát a rendszeres kártyahasználat alapozza meg. A kártya névre szól, sorszámmal és vonalkóddal van ellátva, az Egyesület titkársága évente érvényesíti. A 2021-re szóló érvényesítő matrikákat azok a tagok kapták meg az *Erdészeti Lapokon* keresztül, akik határidőre eleget tettek az adott évre vonatkozó tagdíjfizetési kötelezettségüknek.

A kedvezményrendszerről és a tagsági kártyával kapcsolatos bármely kérdésben felvilágosítás kérhető az Egyesület titkárságán (titkarsag@oee.hu, 06 1 201 6293) vagy a helyi csoportok titkárainál.

Partnereink:

STIHL

**KIHÍVÁSOKRA
TERVEZVE.
STIHL. ÉS KÉSZ.**
